

Ánh Sao Băng

Ngọc Hạnh

Vùng Hoa thịnh Đốn nay đã vào Xuân nhưng trời vẫn còn lạnh, có khi mưa ướt át cả ngày. Tuy nhiên hoa Xuân đã rực rỡ khoe hương sắc đó đây, nhiều nhất là hoa đỗ quyên. Nhìn khóm hoa tươi đẹp tôi nhớ nhà thơ Q. A., người đã nhiều lần cùng tôi xem triển lãm hoa vùng Hoa thịnh Đốn và Philadelphia cách nhà vài ba giờ lái xe.

Chị Q. A. và tôi cùng cư ngụ Fairfax, Virginia hơn 30 năm. Chị du học Mỹ từ thập niên 60 còn tôi là người vượt biên. Nhà chúng tôi cách nhau chừng 10 phút lái xe tuy thế hai chi em mới biết nhau khoảng 20 năm. Tôi gặp chị Q.A. lần đầu trong buổi ra mắt sách Tiến sĩ H, em chị. Từ đó chúng tôi liên lạc thường xuyên, có lúc hầu như ngày nào chúng tôi cũng điện thoại cho nhau một hay hai lần. Chị Q.A là người Bắc, từng là xướng ngôn viên đài tiếng nói Hoa Kỳ, nói năng nhẹ nhàng khéo léo, tôi người miền Nam, bộc trực hay nói thẳng dễ làm mất lòng người khác. Chị nấu nướng khéo léo ngon lành, tôi chỉ biết nấu những món ăn căn bản giản dị. Chị là nhà thơ, văn chương tao nhã, ý lời chọn lọc, còn tôi thì... ôi thôi chưa có bài thơ nào ra hồn để có thể trình làng. Chị chi tiêu cẩn thận, tôi là người chẳng biết lo xa... Khác nhau như Đông và Tây như thế mà chúng tôi là bạn bè với nhau. Chúng tôi kể cho nhau, tâm sự với nhau những chuyện hiện tại và những chuyện đời xưa, cách đây cả ½ thế kỷ.

Chị Q.A đã xuất bản 2 tập thơ, các sáng tác chị đăng trên các nguyệt san vùng Hoa thịnh Đốn. Mỗi lần thấy cảnh thiên nhiên tươi đẹp hay tác phẩm nghệ thuật là chị có một bài thơ. Khi thăm Trảng An, Trung quốc, thấy tượng Dương Quy Phi, nghĩ tới người đẹp không được sống trọn đời với vua Đường, chị bùi ngùi tặng người xưa bài thơ Hoa Thanh Cung

*Dương Quy Phi, ta thương nàng,
Ngàn xưa nàng đã vẽ vàng đón đầu.....*

Chị làm thơ nhanh, nhất là thể thơ lục bát, niêm luật nghiêm túc, vần điệu êm ái nhưng thơ chị thường là buồn:

*Ngẩn ngơ tiếc chuyển sang ngang
Con đò rời bến lúc chàng xa tôi
(Chuyển đò ngang)*

Hỏi nguyên nhân nào thơ chị buồn hiu như người thất tình. Chị cho biết lúc còn nữ sinh đệ nhất Trưng Vương chị yêu người có địa vị trong xã hội, hai người đã làm lễ đính hôn. Anh lịch sự, phong nhã nhưng sau khi du học ngoại quốc về, anh cưới tiểu thư khuê các khác vì lý do đặc biệt. Buồn và tủi với bạn bè, chị xin gia đình cho du học ngoại quốc, tránh xa người quen, họ hàng, mong việc học tập bận rộn giúp chị quên được người chị yêu thương.

Đã mấy chục xuân đi hạ đến nhưng hình bóng “hoàng tử” trong lòng chị chưa nhạt nhòa, kỷ niệm tốt đẹp về chàng trai trẻ phong lưu không phai mờ. Thơ chị thương nhớ nhưng tuyệt nhiên không có lời oán trách người xưa. Có lần bạn bè bảo chị “người ta bỏ mình, không trách là may, nhớ thương chi nữa?” Chị cười buồn bảo “tình đầu khó quên”. Theo tôi ít có ai rộng lượng bao dung như chị, chẳng những tha thứ cho người bạc tình còn dành cho “chàng” những từ ngữ triu mến ngọt ngào, riêng mình chịu thiệt, phiền muộn. Chị bênh vực, cho là duyên số, nhờ anh bỏ rơi chị mới được đi ngoại quốc lấy bằng Cao Học, đem gia đình qua Mỹ năm 1975, nếu không ở Việt Nam học đến Tú tài là hết mức, có gia đình thì giờ đâu đi học nữa?

Chị và tôi cùng thích du lịch. Chúng tôi ở cùng phòng khi đi giang hồ, cả đường bộ lẫn đường thủy. Đường bộ ngày nào cũng ngồi trên xe đi địa phương này đến địa phương khác có khi hành trình dài 5, 7 tiếng, đến nơi còn viếng các thắng cảnh nên cũng mệt. Ngoài ra còn xem trình diễn văn nghệ. Không xem thì tiếc, xem thì về khách sạn đã muộn còn phải làm va-ly để sẵn ngoài cửa phòng cho người ta mang ra xe. Điều đó không làm chị bận tâm, chị làm va ly rất nhanh. Chị có cái carry-on để những vật dụng cần thiết dùng trong ngày. Va-ly to không thay đổi bao nhiêu nên nhanh lắm. Tôi học ở chị cách này mỗi khi du lịch đường bộ.

Gặp người quen chị Q.A thường có lời khen điều này nọ về họ, kiểu tóc, màu son, y phục, tác phẩm, cách chuyện trò, con cháu... vân...vân. Chị bảo có mất mát gì khi làm cho người ta vui, chẳng lẽ người ta không có cái gì tốt để mình khen? Chị thích mua nữ trang nước ngoài, mua xong cất, lâu lâu lấy ra xem. Chị bảo thế cũng vui vì ít khi chị mang nữ trang đắt tiền đi dự tiệc hay hội hè, và thường mang nữ trang đẹp, lạ như loại fashion các bà Mỹ. Mỗi lần đi chơi xa chị, chị lại mua món nữ trang để kỷ niệm. Có lần mãi mê nhìn ngắm, trả giá chị suýt trễ chuyến du ngoạn trên dòng sông ở Turkey. Xe bus không thể chờ quá 5 phút nhưng họ thuê taxi ở lại chỗ hẹn để đưa chị ra bến tàu. Ông tour guide phàn nàn thì chị phân trần ngọt như mía lùi, nào đi lạc, nào không đồng hồ làm cả đoàn chẳng những không trách mà còn thương hại, định mua đồng hồ biếu chị. Thật sự chị chờ thợ sửa món nữ trang cho vừa ý, làm nhỏ lại nhưng thợ làm lâu hơn dự tính. Chị bảo tôi, "*chúng chẳng dám bỏ rơi mình đâu*". Tôi nể chị về cách chinh phục cảm tình người khác.

Lần đi Turkey, lẽ ra 6 người nhưng sau cùng có 3 chị em. Du thuyền chở hơn 2000 người nhưng lúc rời bến còn khoảng hơn 1000 du khách vì lý do an ninh, nhiều người bỏ vé không đi. Nhân viên trên tàu chiều khách hơn bao giờ. Hầu bàn than với chị là tàu vắng khách, chắc họ không đủ tiền mua vé máy bay về thăm gia đình ở xa như Thái, Philippine, Ấn...Thế là chị tip họ gấp đôi, ba thường lệ. Chị bảo nếu chúng mình ở Tháp đôi New York ngày bị cháy thì có mang theo được gì không?

Chị nấu ăn ngon và trình bày đẹp, nhất là món ăn Bắc, thí dụ bún ốc nếu ốc nấu lâu sẽ dai và thiếu gừng thì không đúng mùi bún ốc, bún khi luộc xong nên xả nước lạnh cho kỹ... Những món ăn xem như đơn giản nhưng thiếu 1 chút bí quyết sẽ mất mùi vị, kém ngon. Tôi học chị món ăn này và truyền lại cho vài bạn miền Nam khác..

Chị Q.A mấy lần rủ tôi đi học lớp "Khí Công" cho khỏe người và gặp gỡ các anh chị em nhưng tôi lần lựa mãi. Khi tôi đi học được vài lần thì chị vào bệnh viện và nay chị rời bỏ anh chị em về nước Chúa như một ánh sao băng, để tiếc thương cho người thân yêu, Văn Bút miền Đông Bắc Hoa Kỳ thiếu 1 thành viên, tạp chí Kỹ Nguyên Mới mất 1 người cộng tác. Sau cùng thiên nhiên cũng đã ưu đãi chị. Hôm tiễn đưa chị khí hậu ôn hòa dễ chịu. Bạn bè, thân quyến tiễn đưa chị về nơi bình an trong vòng tay yêu thương của đất Trời Toàn Năng trong một ngày đẹp trời, có gió mát và hoa tươi thắm bao quanh.

Tôi cầu chúc chị được an lạc thái bình với các Cụ nơi chốn thiên đàng và tôi liên tưởng đến bài hát với những lời dễ thương "*Nếu có yêu tôi thì hãy yêu bây giờ ...*" của nhà thơ Ngô tình Yên do Trần duy Đức phổ nhạc. Chị Q. A. thân mến, tôi yêu mến chị dù chị ở gần hay mãi mãi đi xa...

Ngọc Hạnh